

nedsmidlerne har en vis minimumsstandard, og til en vis grad bidrager bestemmelserne tillige til at give rimelige lige vilkår for de forskellige producenter.

Det kan tillige anføres, at der i et ret omfattende regelsystem er givet bestemmelser om konsummælkprodukter, hvor det nøje opregnes, hvorledes konsummælkprodukterne skal være tilvirket, hvilke betegnelser de skal sælges under, og hvilke ensartede standarder med hensyn til fedtindhold og lignende de skal tilvirkes til.

Endvidere er der i bekendtgørelser givet bestemmelser, der ud fra sundhedsmæssige hensyn regulerer eller forbyder anvendelsen bl. a. af forskellige tilsætningsstoffer. Det kan f. eks. nævnes, at der er forskellige forbud mod anvendelse af konserveringsmidler, der antages at medføre skader. Det samme gælder forbud mod anvendelse af thyreostatiske præparater, selenpræparater og hormonpræparater til husdyr.

Endelig er der i bekendtgørelser fastsat regler om såkaldt berigelse ved tilsætning af vitaminer, jern og kalk til f.eks. hvedemel, rugmel og havregryn.

Foruden levnedsmiddelloven henhører yderligere to love om levnedsmidler under ministeren for forureningsbekæmpelse, dels lov nr. 74 af 31. marts 1936 angående vitaminreklame, dels loven om dybfrosne levnedsmidler, jfr. lovbekendtgørelse nr. 162 af 21. april 1969. Den førstnævnte lov tilsigter at modvirke vildledende eller direkte fejlagtige oplysninger om vitaminindholdet i levnedsmidler og lignende. Loven om dybfrosne levnedsmidler tilsigter at regulere detailhandelen med dybfrosne levnedsmidler, således at mærkning, opbevaringsforhold og lignende blev ensartede. Endvidere må virksomheder, der tilvirker dybfrosne levnedsmidler, kun virke på grundlag af en af ministeriet meddelt autorisation. Man forudså ved lovens gennemførelse en udvikling, hvorefter dybfrosne levnedsmidler ville blive en meget udbredt vare, og det var da nødvendigt at sikre, at de produktionsbetingelser, der fandtes på virksomhederne, var sådan, at varerne kunne forhandles uden at medføre risiko for forbrugerne.

De regler, der findes i vitaminreklameloven og i dybfrostloven, kan nu naturligt indpasses i en ny levnedsmiddellov.

Ser man på den gældende levnedsmiddellovgivning som helhed, herunder love, bekendtgørelser og cirkulærer udstedt henholdsvis af indenrigsministeriet — nu ministeriet for forureningsbekæmpelse — fiskeriministeriet og landbrugsministeriet, må det erkendes, at de gældende regler kan forekomme ret uoverskuelige. Hertil bidrager i høj grad, at mange bestemmelser er blevet til stykvis, idet man i stor udstrækning kun har reguleret forhold på levned-

smiddelloven, når der enten af sundhedsmæssige årsager eller af hensyn til erhvervet, f. eks. navnlig eksporten, har været særlig motivering herfor.

Dette betyder, at man ofte kun har indført de ændringer i lovene, som skyldtes et eller andet bestemt afgrænset hensyn, medens man hidtil har undladt at tage de forskellige love op til mere gennemgribende revision.

V. Reformen.

Som det fremgår af det foregående, lider den gældende samlede levnedsmiddellovgivning som helhed af den mangel, at de enkelte love ikke, eller i hvert fald ikke i tilstrækkelig grad, er indbyrdes koordineret. I et af landbrugsministeriet nedsat udvalg vedrørende forenkling og koordinering af levnedsmiddellovgivningen, der den 14. januar 1972 har afgivet en redegørelse for sit arbejde, var man nået frem til principiel enighed om, at lovgivningen burde bestå af en principiel hovedlov (lov om levnedsmidler), og at der hertil kunne føjes særlove angående særlige levnedsmiddelarter, f. eks. vedrørende kød, slagteaffald og kødvarer — hvad enten varerne var bestemt til eksport eller til hjemmemarkedet — samt en eller flere love om mejeriprodukter. Ligeledes kunne der, som tilfældet er nu, være en særlig lov om fisk og fiskevarer.

I det nævnte udvalg var der endvidere enighed om, at den generelle lov om levnedsmidler skulle indeholde hjemmel til at regulere spørgsmålet om tilsætningsstoffer, bekæmpelsesmiddelrester og andre forureninger i alle levnedsmidler, der sælges til forbrug her i landet, uanset om der for en bestemt vareart forelå en særlov, der regulerede andre spørgsmål med hensyn til varens behandling, f. eks. navnlig med henblik på eksport. I loven skulle endvidere findes hjemmel til at regulere andre tværgående spørgsmål om levnedsmidler, herunder regler om detailforhandling. Den generelle levnedsmiddellov skulle derimod ikke beskæftige sig med levnedsmidler, der omfattes af de særlige loves regler om varer, der eksporteres til forbrug i udlandet.

Det foreliggende lovforslag er udarbejdet af en embedsmandsgruppe, der med de nævnte forudsætninger for øje har gennemgået den gældende levnedsmiddellov (lovbekendtgørelse nr. 26 af 9. februar 1968). Embedsmandsgruppen har under arbejdet dels støttet sig på forslaget i en betænkning fra 1970 til en ny levnedsmiddellov i Sverige og den derefter udfærdigede svenske levnedsmiddellov af 18. juni 1971 med de tilknyttede kundgørelser, dels orienteret sig om det udkast til en ny tysk levnedsmiddellov, som den vesttyske forbundskansler den 19. februar 1971 forelagde for forbundsrådet (der